



Sexuální nátlak po česku aneb nová definice znásilnění

Možná jste zaznamenali, že do sněmovny zamířil návrh jedné paní poslankyně na zpřísnění současné právní úpravy znásilnění. Nově by za takový trestný čin měl být považován i pohlavní styk, s nímž oběť výslovně nesouhlasila, ale přitom neprojevila žádný aktivní odpor, ať již z důvodu bezbrannosti, obavy o svůj život nebo zdraví či z důvodu závislosti na dané osobě v důsledku postavení této osoby a z toho vyplývající důvěryhodnosti či vlivu. V době publikace tohoto článku již bude zřejmě jasné, jak vše dopadlo, já musím nicméně vycházet ze stavu, který je mi znám k dnešnímu dni, kdy právě začalo léto.

Kdo nyní očekává, že budu s mužským šovinismem zlehčovat úsilí našich zákonodárců, bude zklamán a doporučuji můj příspěvek dále nečíst. Naopak se domnívám, že je tento návrh příliš měkký a vůbec nepřispěje k ochraně slabších jedinců nebo jedinkyň naší populace. Za slabší jedince přitom považují muže útlého vzrůstu bojácnější povahy, leckdy s ženskými rysy, za jedinkyň pak všechny ženy bez ohledu na jejich rozměrnost či dokonce nadrozměrnost, aniž bych zkoumal výskyt mužských hormonů. Tím samozřejmě riskuji nařčení ze strany feministických hnutí i zaslepených fanatiků z řad vymahačů politické korektnosti, ale s tím se snad vyrovnám.

Ještě než se začnu zabývat znásilněním samotným, zaměřím se na oblast prevence. Ta mně v zákoně specificky pro tuto oblast zcela chybí, a proto dám k dobru několik

neocenitelných rad, jak je mým zvykem. Jak je známo, znásilnění je až posledním krokem v dlouhém řetězci událostí, které mu předcházejí. V zájmu stručnosti se soustředím jen na případy znásilnění hrozcících ženám, protože kdybych měl řešit preventivně veškerá myslitelná mezipohlavní nedobrovolná spojení, bude toto číslo magazínu obsahovat pouze jediný příspěvek. Můj.

Prvopocátkem neboli prapříčinou jakéhokoliv sexuálního nátlaku je oční kontakt potenciálního pachatele směrem k potenciaální oběti. Daný oční vjem vyvolává v mysl i těle budoucího agresora chemické procesy, které mu zatemní mozek, a on začíná uvažovat jinými tělesnými orgány. Pokud se nám podaří takto vyvolaný zhoubný proces úspěšně zastavit, můžeme doufat, že už k dalšímu řetězení událostí nedojde a my se vyhneme fatálnímu konci v podobě znásilnění. Řešení je přitom snadné. Nedokážeme sice zabránit, aby si muži nadále prohlíželi ženy se skrytými úmysly, ale jejich pohledy lze přece snadno právně regulovat. Nic není jednodušší! Pro tyto účely je třeba ženy rozdělit na 3 zóny, a to horizontálně. První, tzv. vrchní zónu, vymezenou hlavou včetně krku. Druhou, tzv. střední, od krku po pas, a třetí, tedy zbytek od pasu dolů. Proti tomu nadefinujeme zákonem délku povoleného očního kontaktu, resp. pohledu na jednotlivé zóny žen ze strany mužů jako maximální, aniž by se ještě jednalo o sexuální nátlak. Předpokládám vzrušenou diskuzi na toto téma, proto uvedu jako vodítko vlastní představu. Mužský pohled na vrchní zónu žen číslo jedna je podle mého soudu nejméně obtěžující, doporučuji však i zde rozlišit zírání do očí, nebo jen nekonkrétně bez přímého očního kontaktu. Prvně zmíněné obtěžuje víc, proto bych omezil jen na 3 vteřiny, u nepřímého až 6 vteřin. Druhá zóna je problematic-

tější zejména pro muže tzv. horňáky (neplést s horníky), kteří leckdy nemohou odtrhnout oči od bujarých tvarů opačného pohlaví, což jim ovšem přitěžuje, a proto navrhuji pouhou 1 vteřinu bez výjimek. Zbývá poslední zóna od pasu dolů coby potěšení tzv. dolňáků (neplést s pracovníky v dolech), kde bych byl velkorysý a poskytl 2 vteřiny bez ohledu na to, zda muž ženu potkal, anebo ji pronásledoval. Zvědavý čtenář se nyní jistě ptá, kdo bude dodržování těchto opatření sledovat a v případech jejich porušení sankcionovat? Jsou dvě možnosti. Buď policisté, kteří pomáhají a chrání obecně, přičemž pro tyto účely nepotřebují nakoupit zvláštní techniku a vystačí si se stávajícími hodinkami za předpokladu, že vlastní model s vteřinovou ručičkou, anebo vhodná aplikace v mobilu ženy s povrchovým snímačem, která zaznamená délku pohledu každého obtěžovatele a při překročení povoleného limitu spustí ohlušující alarm s následným výjezdem protiteroristické jednotky.

Výše uvedené řešení má i přes svou genialitu jistou chybičku v tom, že pomůže zejména v situacích, kdy se potenciaální oběť a pachatel neznají, na druhou stranu toto je nejčastější případ znásilnění v praxi. Limitované zírání u párů seznávaných či neseznávaných, přátel, známých a podobných spřízněností je pocho-pitelně diskutabilní a v každodenním životě obtížně realizovatelné. Zvláštní kategorií pak bude sexuální nátlak nevidomých, kteří namísto limitovaných pohledů budou obtěžovat hmatem, což je samozřejmě částečně zvýhodňuje oproti takto nepostiženým, ovšem i oni budou nuceni respektovat určité časové limity (s přihlédnutím k částečné pozitivní diskriminaci).

Další záchrannou brzdou pro zamezení fatálním důsledkům může být stanovení vzdále-

nosti, na niž je dovoleno se přiblížit k ženě dosud neznámé obecně. Za takovou ženu bude považována každá, která nedá jakýmkoliv nezpochybnitelným způsobem najevo, že dotyčného muže zná. V případech, kdy by se spletla, bude mít možnost svůj omyl napravit, nicméně i zde bezodkladně, aby pak nebyl muž obviněn ze zneužití jejího omylu, ač byl v dobré víře, že ji zná.

Skrytou formou sexuálního nátlaku mohou být i projevy dříve tolik opěvované galantnosti mužů vůči ženám, které je nutné striktně regulovat. Leckdy jde o maličkosti, které však mohou nabýt až obudných rozměrů. Mám na mysli například dávání přednosti ženám ve dveřích, podržení kabátu při oblékání, dávání přednosti protijedoucím řidičkám odbočujícím vlevo i těm přijíždějícím zleva tam, kde není přednost upravena, nastupování do výtahu před ženou apod. Uvedené činnosti se mohou jevit jako neškodné, jsou však jen předobrazem zamýšleného předátorského, chladně vy kalkulovaného jednání mužů. Feministická hnutí mají na tomto poli ještě velké rezervy.

Zpět k vlastnímu návrhu na zpřísnění definice znásilnění a otázky, v čem vidím slabiny. Začnu pohlavním stykem. Jak si tento pojem vykládám, je vcelku prosté (nikoliv sprosté!). Jde o styk mezi pohlavími, přičemž jednotlivá pohlaví nejsou blíže specifikována, což je pochopitelně chyba omluvitelná jen stářím tohoto legislativního zmetku, kdy se společnost tupě dělila na ženy a muže a nic mezi tím. Pokrok ovšem zastavit nelze a máme dnes již tolik pohlaví, že se v tom téměř nikdo nevyzná. Úžasné je, jak snadno si lze jednotlivá pohlaví změnit, pak se k nim za čas vrátit, poté si vybrat jiné a tak stále dokola. To je opravdová svoboda, a kdo ji nechápe, je

zpátečník. Přitom je vývoj v této oblasti natolik překotný, že téměř překonává frekvenci uvádění nových mobilů na trh.

Z definice znásilnění plyne, že musí jít o pohlavní styk, s nímž oběť výslovně nesouhlasila. Nestačí jiná forma styku, např. společenského nebo písemného. Výslovnost takového souhlasu naneštěstí není nikterak upravena. Pokud ona osoba, která ještě netuší, že se stane obětí, sdělí jiné osobě, že s případným pohlavním stykem souhlasí, jde sice o výslovný souhlas, avšak takový, který lze vzít kdykoliv zpět. Nutno zdůraznit, že pojem „oběť“ svádí k nesprávné domněnce, že se bude jednat o ženu, ale jde vždy o všechna existující pohlaví. Ve většině případů je obětí žena, o tom není sporu, existují však i případy znásilněných mužů ze strany žen (o čemž mnoho mužů sní v naivní představě úžasného zážitku s nádhernou blondýnou s optimálními mírami, ač realita bývá zcela jiná a pachatelkou bude spíše žena připomínající medvědi. Aniž bych chtěl zabíhat do tajů zdravotvědy, nemohu se v této souvislosti zbavit jistých pochyb, že se v takovém případě může na straně oběti vůbec jednat o plnohodnotný pohlavní styk).

K podmínce souhlasu bych doporučoval zavést evidenci výslovných souhlasů zvláštním zákonem, event. ponechat tuto oblast notářům a nově i advokátům k rychlejšímu překonání důsledků koronavirové krize. Jistou nevýhodou navrhovaného řešení může být nedostupnost této služby o víkendech, ale sexuchtiví jedinci jistě zvládnou zaregistrovat své víkendové tužby v pracovních dnech. Další otázkou je, jak případný souhlas odvolat. Pokud bychom slepě trvali i na výslovném odvolání dříve uděleného souhlasu, daleko se nedostaneme, protože potencionální oběť

bude mít v řadě případů vlastní ústa zakryta ústy potencionálního pachatele ve formě polibků, v horším případě roubíkem. Potom lze jen těžko trvat na výslovném odvolání souhlasu, tím spíše, že byl již v prvotní fázi někde zaregistrován. Na tomto místě bych se proto spokojil s jakoukoliv formou odvolání souhlasu, např. zavrtěním hlavy, zašilháním očí, kopnutím, štípnutím anebo inspirací z bojových sportů v podobě poklepání na podlahu (tato varianta je však neúčinná, pokud strany pohlavního styku nemají podlahu v dosahu).

Podle návrhu oběť již nemusí projevit žádný aktivní odpor. To je v pořádku, ale jen jedna strana mince. Zde musím zmínit argumentaci potencionálních pachatelů, kteří budou tvrdit, že ona údajná oběť z jejich pohledu projevila spíše aktivní touhu, ba spíše posedlost se pohlavního styku dopustit, často právě kvůli jejich postavení, důvěryhodnosti či vlivu. Jinými slovy, tato tři kouzelná slůvka mohou naopak vést k opačnému efektu, než je zákonem sledován. Důkazní břemeno bude však na straně pachatelů, a tím se zvyšuje naděje, že spravedlnosti neuniknou.

Na závěr jedna rada pro zřejmě zcela frustrované muže, kteří dočetli až sem. Stará moudrost říká, že říká-li žena ne, znamená to možná. Takže to hned nevzdávejte, jen žádný nátlak a z „možná“ se možná stane nadšené ano (neplést s politikou). ●

JUDr. Josef Vejmelka,
advokát,
Vejmelka & Wunsch s. r. o.

 **VEJMELKA & WUNSCH**
ADVOKÁTI ATTORNEYS AT LAW RECHTSANWÄLTE